

Bibelstudium • Romarbrevet 7

Brevet till församlingen i Rom skrevs av aposteln Paulus år 56–57 från Korint. Temat är *Evangelium – Guds kraft till frälsning*. Roland Gustafsson utlägger under våren i tre artiklar kapitlen 6–8. Läs bibelstudiet över Rom 6 i *Till Liv* nr 2.

Kristus gör oss fria

– livet i frälsningen (II)

Rom. 1–8 handlar om

- synden – livet under lagen (1:18–3:20)
- rättfärdiggörelsen – nåden i Kristus, vad han gjort för mig (3:21–5:21)
- helgelsen – livet under nåden, vad Kristus gör i mig, om livet som kristen (6:1–8:39).

Rom. 6–8 handlar om

- förutsättningen för en kristens liv (Rom. 6:1–7:6)
- kampen i den kristnes liv (Rom. 7:7–25)
- kraften i den kristnes liv (Rom. 8:1–39)

Upptäck Romarbrevet på nytt! Upptäck evangeliet på nytt!

I **FÖRRA NUMRET BELYSTES** förhållandet mellan *rättfärdiggörelsen genom tron* och *helgelsen*. Benådningen i Jesus Kristus är såväl grunden som drivkraften för det kristna livet. Genom dopet och tron har vi förmånen att få betrakta oss som döda från synden och levande för Gud: *Synden skall inte vara herre över er, ty ni står inte under lagen utan under nåden* (Rom. 6:14). På så sätt har förutsättningen för det kristna livet angivits, baserat på att *Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre* (Rom. 6:23). Evangeliet ger vila och frid, vilket dock inte innebär att vi i vardagen undkommer kamp och strid. Detta belyses i Rom. 7:7–25.

Helgelse genom lagen eller genom evangeliet?

I Rom. 6:1–7:6 får vi anvisning om vad som är helgelsens förutsättning, något som ytterligare kommer att förtydligas i Rom. 8.

Rom. 7:7–25 utgör närmast 'en parentes', en beskrivning av vad som *inte* kännetecknar sann helgelse. Retoriken är effektiv. För att så mycket tydligare belysa vad något *är*, kan man med fördel beskriva vad det *inte är*. Uttryckt på ett annat sätt utifrån sammanhanget: de fällor eller diken som motverkar helgelsen avslöjas. Guds bud, lagen, är ett suveränt redskap, men har på grund av vår syndiga natur inga möjligheter att skapa eller uppehålla liv. Det är nämligen evangelium som ger det som var omöjligt för lagen – ett nytt liv (Rom. 8:3).

Lagen väcker synden till liv (v. 7–13)

Avsnittet förtydligar vad Paulus redan tidigare summariskt undervisat om: lagen ger insikt om synd och skuld inför Gud (Rom. 3:19–20). Redogörelsen är personligt präglad, självupplevd. Paulus har varit slav under lagen innan han kom till insikt om frälsningen i Jesus Kristus. En brottningskamp har försiggått i hans själsliv. Lagens krav har gjort honom förvirrad och förtvivlad. Han hoppades att lagen skulle vara hans 'vän', men i stället blev den en grym 'ovän'. Budordet borde rimligtvis ha fört till liv, men i verkligheten blev det till död (v. 10). Därför är det inte överraskande att aposteln brottas med frågan: Är lagen synd?

ILLUSTRATIONER: INGRIID PSEN

På ett självavardande sätt förklarar Paulus att Guds bud är en sällsynt stor gåva. Genom dem lär jag känna Gud och hans heliga vilja. Guds Ande överbevisar om synd, vilket leder till självkänedom och smärta över synden. Det är inte fråga om enbart yttre handlingar utan även tankar och ord: *när budordet kom, fick synden liv* (v. 9).

Paulus hänvisar till ett tidigare skede i sitt liv, en tid då han levde "utan lag". I

teorin var han utomordentligt lagkunnig, och han skriver, att han i fråga om den rättfärdighet som vinnas genom lagen, själv var en oklanderlig man (Fil. 3:6). När Guds Ande kastade strålkastarljuset över lagens egentliga innebörd, inträffade ett fruktansvärt dödsfall: *synden grep tillfället och bedrog mig genom budordet och dödade mig genom det* (v. 11). Lagen avslöjar mig och ställer diagnosen över mitt liv: i mig själv är jag förlorad, dömd till döden!

Varför denna smärtsamma process? Är den nödvändig? Avsikten är att synden genom budordet ska framstå som i högsta grad syndig (v. 13). Detta kan leda till insikt om den enda verkliga medicinen, evangeliet.

Jag kan pröva mig själv, om denna erfarenhet är min. Hur då? Jo, om jag kapitulerat inför Gud och erkänt att det inte finns material, förutsättningar att på egen hand bestå inför Gud. Om så är fallet, har lagen fått utföra sitt verk. Om jag däremot fortfarande hoppas på egna föresatser och prestationer, då har jag ännu inte dött bort från lagen. Det är en nödvändig erfarenhet Paulus beskriver: *Jag har genom lagen dött bort från lagen för att jag skall leva för Gud* (Gal. 2:19).

Lagen kan inte driva fram det goda (v. 14–24)

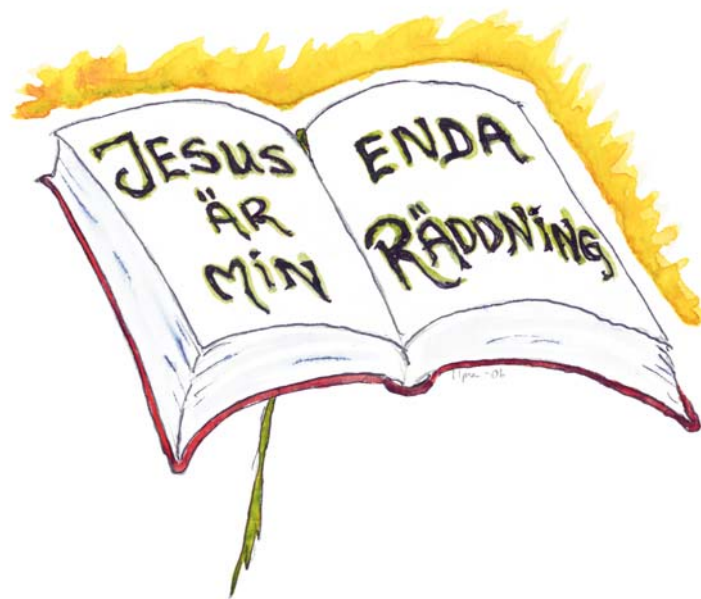
I det föregående avsnittet har Paulus talat i dåtid, här använder han nutid och redogör för hur han som kristen misslyckas med att låta lagen hos sig framkalla ett heligt liv.

Framställningen består av två parallella avsnitt, som ger uttryck för samma sak (v. 14–17 och v. 18–20). En kristen befinner sig i en motsägelsefull situation. Det finns två viljor, som kämpar inom mig. Jag har fått del i gudomlig natur (2 Petr. 1:4), har en vilja som helt och fullt är i överensstämmelse med Guds vilja. Dessvärre dras jag samtidigt med min gamla natur, som är motsträvig och gudsfientlig: den varken vill eller kan underordnas Guds vilja (Rom. 8:7). Lagen är andlig och jag är köttslig, säger Paulus (v. 14). Motsatsförhållandet beskrivs två gånger: *Det jag vill, det gör jag inte, men det jag hatar, det gör jag* (v. 15). *Viljan finns hos mig, men att göra det goda förmår jag inte. Ja, det goda som jag vill gör jag inte, men det onda som jag inte vill, det gör jag* (v. 18–19). Det framgår tydligt att en kristen samtycker till lagen (v. 16). Det talas därför om att vara på 'avstånd' från synden: *Men då är det inte längre jag som gör det, utan synden som bor i mig* (v. 17, 20).

”
Det finns två viljor, två rättesnören som kämpar om herraväldet i mitt liv...

Den inre brottningskampen belyses i de följande verserna. Det finns två viljor, två rättesnören som kämpar om herraväldet i mitt liv: Guds lag och "en annan lag" (v. 22–23). Jag vill så gärna leva ett heligt liv i enlighet med lagen, men motståndskraften från mitt kött är under ständig mobilisering. Identitetskrisen är påtaglig och leder till ett nödropp: *Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?* (v. 24). Hur ska jag vinna seger över synden för att kunna leva ett heligt liv? Aposteln har kommit till insikt om att det i alla fall inte sker genom lagen – utan endast genom evangeliet!

Det lagen inte kunde, det gjorde Gud! (v. 25, 8:3)

Den förtvivlan som en kristen människas dubbelnatur ger upphov till upphör först genom att hon i tro i jubel tar emot Guds löfte om frälsning: *Gud vare tack, Jesus Kristus, vår Herre!* (v. 25.) Denna sanning om frälsningen förtydligas på ett underbart sätt i följande kapitel: *Det som var omöjligt för lagen, svag som den var genom den syndiga naturen, det gjorde Gud genom att sända sin egen Son som syndoffer* (Rom. 8:3).

Paulus har därmed gett två viktiga lärdomar om kampen i mitt liv som kristen:

- Min gamla natur kan aldrig någonsin förbättras, helgas. Den måste dö med Kristus!
- Mitt nya sinnelag får aldrig sin drivkraft från lagen – enbart genom nåden, evangeliet om Jesus Kristus!

Aposteln sammanfattar: *Alltså tjänar jag själv med mitt sinne Guds lag, men med köttet tjänar jag syndens lag* (v. 25).

I majnumret av *Till Liv* får vi gå igenom Rom. 8 och ytterligare ta del av evangeliets kraft till frälsning. Förvissade om vårt barnskap hos Gud får vi låta oss helgas av den helige Ande. Även om livet innebär kors och lidande leder det mot den himmelska härligheten!

ROLAND GUSTAFSSON

Missionsföreståndare, Örskälljunga

C.O. ROSENIUS OM ROMARBREVET 7: Vi kan aldrig nog prisa Gud för den förmånen, att vi här fått skåda in i en så helig mans inre strider. ... När en så högt benådad och framstående Herrens tjänare, med blicken på det inre fördärvets mäktiga strid, måste utropa: "Jag arma människa, vem skall frälsa mig" osv., vilken tydlig framställning ligger då ej häri av syndens ond-

ska, för att vi aldrig ska låta oss förledas att misströsta, när också vi har några bittra erfarenheter av detta fördärv! ...

Vi ska också lära, hur alldeles nödvändigt det var, att vi skulle ha en beständig och evig nåd, att vi inte mer skulle dömas efter lagen. Detta var ett huvudstycke i allt som aposteln framställt i detta kapitel.

Ur **PAULI BREV TILL ROMARNA**, EFS Bokförlag, Stockholm 1931.